

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ.Σ.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας κατά τη συνεδρίαση της 16.5.80 έθεσε στη διάθεση της Κοινότητας, για την ενίσχυση διαφόρων έργων, τα κάτωθι ποσά:

1) Για την συντήρηση της άμαξιτης οδού	15.000
2) Για την συντήρηση του Κοινοτικού καταστήματος	25.000
3) Για τα υπόλοιπα έργα της Κοινότητας	30.000
ΣΥΝΟΛΟ δρχ.	70.000

☆

Επίσης το Δ.Σ. στο πρόγραμμα έκδηλώσεων για τα 30 χρόνια του Συλλόγου αποφάσισε να πραγματοποιήσει τις παρακάτω έκδηλώσεις στο χωριό:

1) Στις 17 Αυγούστου, ημέρα Κυριακή, μνημόσυνο στον Ίερό Ναό μας για τα αποθανόντα ιδρυτικά και λοιπά μέλη του Συλλόγου μας.

1) Στις 23 Αυγούστου ημέρα Σάββατο (πανηγύρις) άρτοκλασία στον Ί. Ναό και στη συνέχεια ολιγόλεπτο όμιλία στην Πλατεία σχετικά με τον Σύλλογό μας, και τα 30 χρόνια του, και προσφορά υπό του Συλλόγου προς όλους τους χωριανούς μας και φίλους του χωριού μας ποτών και αναψυκτικών.

Καλούμε όλους τους χωριανούς να καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια

ώστε να παραυρεθούν στις ανωτέρω έκδηλώσεις.

☆

Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας ανακοινώνει ότι κατά τη συνεδρίαση της 16.5.80 αποφάσισε να ζητήσει έκτακτες προαιρετικές εισφορές προκειμένου να αγοράσει 8 — 10 φορεσιές φουστανέλλας, που να χρησιμοποιούνται από όποιον θέλει κατά το πανηγύρι, και το Πάσχα στο χωριό. Έτσι μαζί με τις στολές τις γυναικείες που υπάρχουν στο χωριό θα δίδεται περισσότερο παραδοσιακό χρώμα κατά το πανηγύρι και το Πάσχα, και θα διατηρήσουμε λίγα έθιμα από τις παλιές έκδηλώσεις με τις πατροπαράδοτες στολές της φουστανέλλας και των γυναικείων στολών και έτσι και στους χωριανούς μας και φίλους του χωριού μας θα προσφέρουμε ωραιότερο θέαμα.

Οι έκτακτες εισφορές μπορεί να στέλνονται στον ταμία και στο Πρόεδρο, όπως αναγράφεται σε άλλη ανακοίνωση μας, ή σε οιοδήποτε άλλο μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου μας, τονίζοντας στην αποστολή αυτή και το σκοπό της αποστολής των χρημάτων αυτών.

Ο Σύλλογός μας αποφάσισε να αγοράσει σε πρώτη φάση από το ένεργητικό του ταμείου του 2—3 στολές σαν μία καλή αρχή.

Το Συμβούλιο ζητεί συνγνώμη για την ενόχληση αυτή, αλλά υπογραμίζει και πάλι ότι είναι προαιρετική και δεν έχει καθόλου υποχρεωτικό χαρακτήρα, αλλά απόλυτα έθελοντικό.

Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΜΑΣ

Στις 15 Μαρτίου το Σάββατο το βράδυ δόθηκε ο ετήσιος χορός του Συλλόγου μας στο γνωστό πλέον κέντρο «ΤΟ ΧΩΡΙΟ» στο Παγκράτι Αθηνών.

Στη φετινή χοροεσπερίδα μαζεύτηκαν περισσότεροι από 300 Νεχωρίτες και φίλοι του χωριού μας. Ίδιαίτερα τίμησαν την έκδηλωση αυτή, συγχωριανοί εκπρόσωποι από το χωριό και την Κοινότητα, την Αμερική, το Αργίριο, την Πάτρα, το Θέρμο τη Ναύπακτο κ.λπ.

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας παρ' όλη την επιθυμία να παραστεί δεν το κατόρθωσε και έστειλε τηλεγραφικές ευχές.

Στην είσοδο του Κέντρου υποδέχθηκαν πρόσωπα τους προσελθόντας τα μέλη του Δ.Σ., τα οποία στη συνέχεια τους τακτοποίησαν στα τραπέζια.

Αφού τελείωσε η προσέλευση ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Κων. Μάντης πλαισιωμένος από τα μέλη του Συμβουλίου Ν. Μπαζιώνη, Ν. Λειβαδίτη, Δ. Τσόλκα, Κ. Φλώρο,, Σ. Πλάκα και Ξ. Ζώη, προσφώνησε τους συνδαιτημένους ως εξής:

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι του χωριού μας,

Εκ μέρους του Δ.Σ. σας καλωσ্বরίζω, και σας ευχαριστώ διότι με την παρουσία σας τιμάται την αποψινή σας συνεστίαση. Χαρά μας επίσης διότι βρίσκονται κοντά μας από το χωριό ο Διευθυντής του Δημοτικού Σχολείου κ. Άντ. Μασγάλας, ο κ. Κ. Φούρλας και Ί. Μπαλαφούτας,

και πολλοί συγχωριανοί μας από το Αργίριο, Πάτρα, Θέρμο, Ναύπακτο και από την Αμερική.

Είναι μία ικανοποίηση για μας ότι οι κόποι μας βρίσκουν ανταπόκριση. Και αποδεικνύεται επίσης πόσο ωφέλιμη είναι η διατήρηση του Συλλόγου. Στην ίδρυση και διατήρηση του Συλλόγου, οφείλεται η παρουσία όλων των συγχωριανών μας σε χαρές και σε λύπες.

Και επί τη ευκαιρία τονίζω ότι φέτος ο Σύλλογός μας κλείνει 30 χρόνια ζωής και δράσης, ζωής δημιουργικής για το χωριό και τους χωριανούς μας όπουδήποτε και να βρίσκονται.

Και αυτή η δημιουργική δράση του Συλλόγου μας ήταν που από το 1950 που ιδρύθηκε, μέχρι σήμερα δεν άτονισε, αλλά έπεξετάθηκε και σ' άλλα ενδιαφέροντα θέματα που όλοι γνωρίζεται.

Θα μου επιτρέψεται όμως παρ' όλο το ακατάλληλο της ώρας να παρακαλέσω όλους, να δίνουν το παρόν σε όλες τις έκδηλώσεις, γιατί τώνεται ήθικα εκείνους που ανασταθάνουν τη Διοίκηση του Συλλόγου.

Το Δ.Σ. κατέβαλε και θα καταβάλει μέχρι τέλος της αποψινής μας έκδηλώσεως κάθε δυνατή προσπάθεια να μείνεται ευχαριστημένοι, τυχόν παραλείψεις μας παρακαλούμε να τις κρίνεται με επιείκεια.

Σας ευχαριστούμε και σάς εύχόμαστε καλή διασκέδαση.

Μετά την προσοχή του Προέ-

● Συνέχεια στην 4η σελίδα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Παρακαλούμε τα μέλη του Συλλόγου και τους χωριανούς μας, όταν στέλνουν χρήματα, να τα στέλνουν επ' όνόματι του σημερινού ταμία κ. Κων)νου Άλ. Φλώρου, οδός Ζαρίφη 3 — 7, τέρμα Ίπποκράτους - Άθήνα, ή στο Πρόεδρο Κ. Μάντη Έρυθ. Σταυρού 1 —Καισαριανή— Άθήνα, διότι η αποστολή επιταγών ή έμβασμάτων απρόσωπα επ' όνόματι του Συλλόγου, μάς δημιουργεί δυσχέρειες στην είσπραξη τους.

Επίσης στην αποστολή τέτοιων έμβασμάτων να αναφέρεται για ποιο σκοπό στέλνονται, για συνδρομή, έφημερίδα, ήμερολόγιο ή για άλλο σκοπό, για να μπορούμε να γνωρίζουμε πώς θα κάνουμε την έγγραφη στα ταμειακά μας διδλία.

Έκδρομή — Προσκύνημα στους Δελφούς

Υπό του κ. ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΖΙΩΝΗ

Στις 27 Απριλίου, ένα γλυκό Κυριακάτικο πρωινό της φετινής άνοιξης, ξεκινήσαμε 4 πούλμαν από την πλατεία του παλιού ταχυδρομείου της Άθήνας γεμάτο με Νεχωρίτες για τους Δελφούς.

Από την οδό Άχαρνών μπήκαμε στον Έθνικό δρόμο και σε λίγα χιλιόμετρα βγήκαμε στη διασταύρωση του δρόμου προς Λειβαδιά και Χαλκίδα. Πέρασαμε στην άκρη από την πόλη της Θήβας (Σημείωση: τη Θήβα και τα αξιοθέατά της τα είδαμε στην περυσινή έκδρομή των Νεχωριτών) και τα αξιοθέατά της τα είδαμε στην περυσινή έκδρομή των Νεχωριτών) και κατευθυνθήκαμε στην ώραία Λειβαδιά όπου έγινε ολιγόωρη στάση για καφέ και σουβλάκια. Η Λειβαδιά είναι πολύ δεμένη με θρύλους και ιστορία, είναι Ρομειωτικό τόπος, που φημίζεται για τα ψητά αρνιά και τα σουβλάκια του. Εκεί ξεχωρίζουν το κάστρο με το παλιό τάγμα των Ιπποτών του Αγίου Γεωργίου και η τοποθεσία Έρκυνα με τη θαθεία χαράδρα τα πολλά κρυστάλλινα νερά και τα πελώρια πλατάνια. Στη μαγευτική αυτή τοποθεσία της Λειβαδιάς καθήσαμε και τη θαυμάσαμε, όταν επιστρέψαμε το απόγευμα από τους Δελφούς. Από τη Λειβαδιά λοιπόν στην Αράχωβα και τέλος στους Δελφούς, δηλαδή στον προορισμό μας.

Μόλις φθάσαμε στους Δελφούς τρέξαμε να βρούμε ξεναγό και να επισκεφθούμε όλοι μαζί οι έκδρομείς — προσυνητές το Μουσείο με τους πολύτιμους θησαυρούς του, αλλά δυστυχώς δεν σταθήκαμε τυχεροί, διότι ήταν κλειστό λόγω άπεργίας του προσωπικού.

Γι' αυτό θα μου επιτρέψετε εδώ να σημειώσω λίγα λόγια για το τι δεν είδαμε και το τι είδαμε:

Εκείδιατηρούνται οι Σφίγγες, οι Κούροι, ο άθλητης ANTINO Σ και το ριψημο όρειχάλκινο Άγαλμα του ΗΝΙΟΧΟΥ των Δελφών, με την ολύμπια στάση και την μεγαλοπρέπιά του, Είναι έργο του Ε' π.χ. αιώνα.

Ο ΗΝΙΟΧΟΣ είναι ότι ο ΕΡΜΗΣ για την Όλυμπία.

Στο Μουσείο επίσης διαφυλάσσονται αρκετά πολύτιμα λείψανα της αρχαίας Ελλάδας. Πάνω από το Μουσείο είναι το στάδιο και το θέατρο.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΕΠΙΣΚΕΥΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Οι εργασίες επίσκευής του Δημοτικού Σχολείου βρίσκονται στο στάδιο αποπερατώσεως. Έχουν εκτελεστεί ήδη οι παρακάτω εργασίες:

- 1) Αντικατάσταση στέγης του διδακτηρίου.
- 2) Ταβάνια αιθουσών, χώλ και γραφείου με σουηδικό ξύλο (φιλαδέλα).
- 3) Έσωτερικά επιχρίσματα αιθουσών, χώλ και γραφείου.
- 4) Κατασκευή δαπέδου χώλ με μωσαϊκά πλακάκια.

5) Πατώματα αιθουσών και γραφείου με σουηδικό ξύλο.

6) Τοποθετήθηκαν και κουρτινόξυλα με άνεξήτιλα παραπετάσματα (κουρτίνες) στην αίθουσα διδασκαλίας και γραφείου.

7) Κατασκευάστηκαν 3 έσωτερικές πόρτες από σουηδικό ξύλο.

8) Για τις παρακάτω εργασίες διατέθηκε ποσό 540.000 που προήλθε από 1η πίστωση Ο.Σ.Κ. (240.000 με ένεργειες κ. Φωτοπούλου), και 2α πίστωση Νομαρχιακού Ταμείου Αιτωλοακαρνανίας δρχ. 300.000 (ένεργειες κ. Στράτου).

Παράλληλα με τις παραπάνω εργασίες τοποθετήθηκε και η Κεντρική πόρτα του Διδακτηρίου από αλουμίνιο (20.000) δωρεά του άειμνήστου Νικολάου Χαρματζή.

Κατασκευάστηκε προθήκη στην αίθουσα διδασκαλίας (8'50Χ2,30), ΣΧΟΛΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ, δωρεά του κ. Νικολάου, Α. Γιάνναρη άξίας 42.000.

Κατασκευάστηκε βιβλιοθήκη Σχολική (2.30Χ3) και θα τοποθετηθεί στο γραφείο (δαπάνη Σχολ. Ταμείου).

9) ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΓΚΑΣΤΑΣΗ:

Τοποθετήθηκαν 14 Φωτιστικά σώματα στις αίθουσες, χώλ και Γραφείο και προβολείς στην αίθουσα τελετών. Επίσης ηλεκτρικό κουδούνι (δωρεά Κωνστ. Μάντη).

*

ΕΞΟΠΛΙΣΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ:

Από τον Ο.Σ.Κ. χορηγήθηκαν δωρεά 20 τραπεζοθρανία, 40 καρέκλες, 1 μεταλλική έδρα με κάθισμα. Επίσης 1 πίνακας, 1 χαρτοστάτης, 1 μεταλλική άρχειοθήκη, 1 υδρόγειος σφαίρα, 1 προβολέας σλαίτς και 1 σειρά σλαίτς, 1 σειρά γεωμετρικών σωμάτων, τεμάχια ανθρωπίνων προπλασμάτων, και χάρτες (ένεργειες κ. Φωτοπούλου).

*

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΠΟΥ ΑΠΟΜΕΝΟΥΝ

1) Διαμόρφωση αυλείου χώρου (επίστρωση του προαυλίου), κατασκευή αποθήκης — Ανακατασκευή άφοδευτήριων — Κατασκευή τοίχου άντιστηρίξεως Δυτ. πλευράς και έξωτερικών θυρών προαυλίου (πίστωση 120.000, ένεργ. κ. Φωτοπούλου) — Έμπλουτισμός παιδικής χαράς (Σύλλογος Άθηνών), και διαμόρφωση χώρου σχολικού κήπου.

2) Έλαιοχρωματισμός διδακτηρίου: Αναμένουμε έγκριση πιστώσεως (150.000) από το Νομ. Ταμείο Αιτωλοακαρνανίας, (ένεργ. κ. Στράτου), για τον έλαιοχρωματισμό του διδακτηρίου (έσωτερικά).

Είναι αλήθεια με τις εργασίες που έγιναν και θα γίνουν στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μας, το κατατάσσουν σαν το καλύτερο της περιοχής μας, και μπορεί να το ζηλέψουν και τα καλύτερα των πόλεων.

Αξίζει κάθε έπαινος στο δάσκαλό μας Άντ. Μασγάλα που επιμελήθηκε την επίσκεψη και διαμόρφωση.

● Συνέχεια στην 3 Σελίδα

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Οι εργασίες ανακατασκευής των τοίχων του Κοινοτικού Κσαστήματος τελείωσαν, συγχρόνως μπήκαν και τα ξύλινα παράθυρα, προσαρμοσμένα στο χρώμα του κτηρίου.

Μένει να γίνει το σουφάτισμα. Βέβαια εύχης έργο θα ήταν να γίνει και το πάτωμα με γκρό μπετό. Για τούτο τόσο ή Κοινότης, ο Σύλλογός μας και αρκετοί χωριανοί μας θα καταβάλουμε προσπάθειες να βρεθεί το χρηματικό ποσό για την κατασκευή του δαπέδου.

Επίσης τσιμεντοστρώθηκε το τμήμα από την Έκκλησία μέχρι την είσοδο του Σχολείου, από την πλευρά του νεκροταφείου. Η δαπάνη αυτή διατέθηκε έξ ολοκλήρου από τον συγχωριανό μας δάσκαλο κ. Χρήστο Παπανικολάου. Το Δ.Σ. εκφράζει τις ευχαριστίες του και εύχεται να βρεί μιμητές του.

Κοινωνική Ζωή

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στην Πάτρα ή κ. Ξανθή Ι. Σβού-
κα γέννησε αγοράκι.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Στην Αθήνα ο κ. Θρασύβουλος
Καλλίας βάπτισε το αγοράκι του κ.
Δημητρίου Τσόλκα ονομάσας αυτό
Γεώργιο.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στο Αργίτιο αρραβωνιάστηκε ο
Αθανάσιος Γεωργ. Τσιτζέλης την
Αμαλία Τσικριτία.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Στην Πάτρα πέθανε ο Νικόλαος
Χαρματζής και κηδεύτηκε στο χωριό.

Επίσης πέθανε στην Αθήνα και
κηδεύτηκε στο χωριό ο Δημήτριος
Γιαννάκος.

Πέθανε στην Αμερική και κηδεύτη
κε στο χωριό ο Νικόλαος Καλαθάς.

ΑΦΙΞΕΙΣ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ήρθαν από την Αμερική κι' άφου
έμειναν για λίγο στην Πατρίδα άνε-
χώρησαν και πάλι:

Ο κ. Γεώργιος και Δημήτριος Πα-
πακώστας, ή κ. Εύδοξία Ζησημπού-
λου, ο κ. Μιχαήλ Δημόπουλος, ο κ.
Γεώργιος Αθ. Ζαρκάδας, ή κ. Δήμη-
τρα Ι. Μάλλιου και ή Εύαγγελία
Κοτσώνη (Γιαννάκου).

Επέστρεψαν από την Αμερική:

Ο ιεροδιάκονος Νικόλας Μασγά-
λας και ή μητέρα του Μαρία, ο κ.
Γεώργιος Μαστροκώστας, ή κ. Τα-
σία Κ. Παπουτσή, ο κ. Γεώργιος Ζη-
νέλης, ο κ. Ιωάννης Ν. Καλαθάς,
και ο Έλευθέριος Κ. Λειβαδίτης.

Ανεχώρησαν για την Αμερική:

Ο κ. Γεώργιος Μπούρας, ο κ. Αν-
τώνιος Παπακώστας, ο κ. Ιωάννης
Γ. Σαμπάνης και ο κ. Ιωάννης Μπα-
λαφούτας, ή κ. Βασιλική Μπούρα.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΝΕΧΩΡΙΤΗ»

Για την έκδοση τής εφημερίδας μας
λάβαμε τα παρακάτω ποσά:

	Δρχ.
Πετράκης Κων)νος	850
Παπακώστας Ιωάννης Άν.	1.000
Φούρλας Δημήτριος	1.500
Ντούζος Σοφία	500
Παπαχρήστος Χρήστος	100
Καραγιάννης Κων)νος	700
Φούρλας Γεώργιος	500
Σκεπαριάνης Αντώνιος	600
Κατσαούνης Αθανάσιος	300
Μαύρος Γεώργιος	600
Παπακώστας Αντώνιος	500
Κουβελάς Γεώργιος	1.000
Μάρρου Τασία Ιωάν.	1.000
Λαζοδήμος Ιωάννης	1.000
Γάγωνα (Μπούρα) Έλένη	150
Πλάκας Γεώργιος	100
Άγγελάκης Σταύρος	500
Μαστροκώστας Γεώργιος	100
Παπακώστας Ιωάννης Δημ.	300
Τσουράπας Εύαγγελος	200
Καλαθάς Γεώργιος	200
Φούρλας Κων)νος	350
Λαμπρακοπούλου Ντίνα	500

Κατσαντώνης Νικόλαος	200
Μαζιάς Γεώργιος Αθ.	200
Σγάγιας Κων)νος	500
Άλπογιάννης Γεώργιος	500
Άλπογιάννης Δημήτριος	1.000
Μιχαλίτσας Δημήτριος	500
Σοφλερός Χρήστος	500
Λαζοδήμος Γεώργιος	500
Ζάχος Ιωάννης Γ.	200
Μέμμος Φώτιος	200
Τσιάπα Μαγδαλ.	150

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Σγάγιας Γεώργιος	Δολ.
Ρέππα (Χολέβα) Αθανασία	20
Πανάγος Γεώργιος Εύθ.	10
Φούρλας Γεώργιος	20
Ιωάννης Λειβαδίτης	15
Ιωάννης Σπανός	20

Δρχ.	
Παπακώστας Γεώργιος Άντ.	500
Μπούρας Γεώργιος	300
Ντούζος Αθανάσιος Γ.	1.000
Χρήστος Άλπογιάννης	2.000
Φούρλας Κων)νος από τη Γαλλία,	
200 Φράγκα (Γαλλικά).	

Για τους σκοπούς του Συλλόγου
μας ο κ. Αντώνιος Παπακώστας και
τά παιδιά του στη μνήμη τής συζύ-
γου του και μητέρας των προσέφε-
ραν δραχ. 5.000.

ΔΩΡΕΕΣ

Ο κ. Αντώνιος Παπακώστας και
τά παιδιά του δώρισαν στο Σύλλογό
μας το κτήμα τους που βρίσκεται
στη κτηματική περιφέρεια του Παλι-
ονεχωρίου του χωριού μας στη θέση
«Ασπρόδρυση», στη μνήμη τής συ-
ζύγου του και μητέρας των παιδιών
του.

Στην έγγραφη δωρεά τονίζουν ότι
προβαίνουν σ' αυτή την ενέργεια έ-
πειδή τόσο ο ίδιος όσον και τά παι-
διά του, αισθάνονται αισθήματα αγά-
πης προς το χωριό και το Σύλλογό
μας, και θέλουν να υποδοθηθούνε το
έργο και τους ύψηλους σκοπούς του
Συλλόγου μας, που τόσα προσέφερε
μέχρι σήμερα στη γενέτειρά μας το
ΝΕΧΩΡΙ.

Ο Σύλλογός μας αποδεχόμενος τη
δωρεά αυτή, εκφράζει τις ευχαριστίες
και την ευγνωμοσύνη του προς το
δωρητή και τά παιδιά του, και υπό-
σχεται να συνεχίσει να εργάζεται
για τους σκοπούς του Συλλόγου.

Υπόσχεται επίσης να διαμορφώσει
το χώρο του κτήματος, και ιδιαίτερα
τη θρύση, για να βρίσκουν ανάπαυ-
ση και δροσιά οί χωριανοί μας ό-
ταν πηγαίνουν εκεί.

Εύχεται ή δωρεά να βρεί μιμητάς,
όχι γιατί έχει ανάγκη ο Σύλλογός
μας, αλλά διότι θα αναγκάσει όλους
τους χωριανούς μας να συσπειρώνον-
ται γύρω από το Σύλλογο, ούτως
ώστε να διατηρηθεί και να συνεχίσει
να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο
χωριό και στους χωριανούς.

Τονίζουμε δε ότι είναι ή δεύτερη
δωρεά κτήματος, προς τον Σύλλογο,
ή πρώτη του αιμνήστου Νικολάου
Μαύρου, δίπλα και κάτω από τά
σφαγεία, που αξιοποιήθηκε το επάνω
μέρος σε χώρο για αυτόκίνητα, και
διαμορφώθηκε ο δρόμος. Έλπι-
ζουμε, μόλις τά οικονομικά του
Συλλόγου το επιτρέψουν, ή με Κρα-
τικές επιχορηγήσεις να διαμορφώσου-
με και το κάτω μέρος του κτήματος
τής δωρεάς του Ν. Μαύρου.

ΝΕΧΩΡΙΤΙΚΗ ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ

Μιά μέρα του Γαλάνη το παιδί
πῆγε στο γιορτί οργάνι. Ήταν κ'
ή μάνα του εκεί. Απόλυσε τη γούρ-
να και πότιζε. Παρεούλια έδεσε το
γαϊδούρι και τη γίδα της να βοσκά-
νε.

Καλέ, μητέρα, λέει ο γιός της,
να την πειράξει, πώς περιεκυκλώθη
το ύδωρ εις την περικυκλίδα; (Μα-
θὲ πὼς μπῆκε τὸ νερὸ στὴ γούρνα).

Κ' ή μάνα του, που άλλα άκουσε
κι άλλου πῆγε ο νοῦς της:

—Τί; Τ'λὺκ' κι τοῦ γαϊδούρ' μι
τ' γίδα; Κακουπόπαθα!

Κ' έμεινε μύθος. Καὶ τὸν λέμε εἰ-
ρωνικά, ὅταν ἐπικρατεῖ γιὰ κάτι πλὴ-
ρης σύγχυση.

ΣΗΜ. Στὸ παλιὸ Μητρώο διαβά-
ζουμε: Γαλάνης Γεώργιος τοῦ Νι-
κολάου, ἔτος γενν. 1847. Ὁ Γαλά-
νης εἶχε μετοικήσει στὴν Πάτρα.
Στὸ Νεχώρι σώζεται μόνο τὸ τοπω-
νύμο: «Στοῦ Γαλάνη τὴ λάκκα». Τὸ
Γαλαναῖκο οπιτοκάλυθο ἐκεῖ
ποὺ σήμερα ἡ πετσαῖκη αὐλή. Γα-
λανοπούλα ἦταν ἡ Φουρλογιῶργα-
να, ἡ μαριὰ τοῦ παπποῦλη μου. Ὁ
παπποῦλης μου (ὁ Οὐγκρομήτρος)
εἶχε δευτεροζάδερφο Γαλάνη στὴν
Πάτρα, χρυσοκόο.

Ὁ μουραπάς (ἀστεριολόγημα) τοῦ
κοπιρισμένου πατέρου γνωστὸς καὶ σ'
άλλα μέρη. Ὁ Καρκαβίτσας, μάλι-
στα, τὸν ἔχει διασκεδάσει στὸ διή-
γημα «Τὸ παιδί τοῦ χωρίου», πρω-
τοδημοσιευμένο τὸ 1886. Οἱ Νεχω-
ρίτες, πάντως, τὸν ἀποδίδουν στοῦ
Γαλάνη τὸ παιδί.

Δ. Φ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

Χαρισμένα
στοὺς Νεχωρίτες Εὐζώνους

1

Δεκανέας τοῦ Εὐζωνικοῦ με πλά-
κα τὰ γαλόνια, ἦρθε ἀδειούχος στὸ
χωριό.

Τοῦ ξέρ'ς, μάνα, ποῦ εἰμι Δικα-
νέας; Λέει στὴν μάνα του.

—Δικανέας, πιδάκι μ'; Κι τί πάει
νὰ εἰπεῖ Δικανέας;

—Νά, ἔκου δέκα ἰβζών'ς κι τ'ς
διατάζου: Λάτι ἰδῶ — ῥχωντι, συ-
ρεῖτι ἰκεῖ — πααίν'νι, καρεῖτι ἰτού-
του — τοῦ καν'νι.

Κ' ή ἀπλοϊκή μάνα:
—Κι δὲν τ'ς ἤφρινες, πιδάκι μ',
νὰ μ' σκάψ'νι τ' ἀμπλάκι μ'!

Δ. Φ.

2

Μέρες τοῦ Σαραντα, κάπου στὸ
Μέτωπο.

Ἐνας λοχαγὸς φωνάζει σ' ἕναν
τοσιλά:

—Ἐ, ψὶτ στρατιώτη, ἔλα ἐδῶ.

Ὁ τοσιλάς κάνει πὼς δὲν ἀκούει.

Ὁ λοχαγὸς ξαναφωνάζει:

—Ἐ, ψὶτ στρατιώτη, ἔλα ἐδῶ.

Ὁ τοσιλάς ἀδιαφορεῖ. Ὁ λοχαγὸς
φωνάζει γιὰ τρίτη φορά:

—Στρατιώτη, εἶπα, ἔλα ἐδῶ. Ἐ-
σὸ ἐκεῖ ὁ ψηλὸς ὁ τοσιλάς, δὲν ἀ-
κούς;

—Κὺρ λοχαγέ, πὲς τοσιλά νὰ
καταλάβου, τί μ' λὲς στρατιώτ';

Μὰ παιδί μου, κι ὁ τοσιλάς στρα-
τιώτης εἶναι. Λοιπὸν τὴ στρατιώτης,
τὴ τοσιλάδ, τὸ ἴδιος δὲν εἶναι;

—Ἀμ δὲν εἶνι τοῦ ἴδιου, κυρ
λοχαγέ, κι νὰ μι σ'μπαθῶς. Κι οὐ
αἰτός π'λὶ εἶνι, ἀλλὰ δὲν τοὺν λένι
π'λὶ, τοὺν λένι ἀ τ ὶ ὶ.

Κόκκαλο ὁ λοχαγός.

Δ. Φ.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στὶς 16 Μαρτίου ἔγινε στὴ Ἀμε-
ρική ἡ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ ἐκεῖ
ἀδελφοῦ Συλλόγου; τὸ ἴδιο ποὺ εἶχε ἐκλεγεί περίου.
Διοικητικὸ Συμβούλιο Παρέμεινε Δημοσιεύουμετὸν οἰκονομικὸ ἀπο-
λογισμό του, ποὺ μᾶς ἔστειλαν καὶ
ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΧΩΡΙΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οἰκονομικὸς Ἀπολογισμὸς 1979

ΕΣΟΔΑ	Δολ.
Συνδρομαὶ μελῶν	1.503
Εἰσπράξεις πανηγύρεως	4.632
Προμήθεια ἀπὸ λεύκωμα Ο.Σ.Ε.	200
Ἔσοδα πάρκου	2.735
Ἔρρανος πάρκου	26.490
Ἀπὸ διδλίο καταθέσεων	15.500
Εἰς πρόχειρο ταμεῖο	911.28
Σύνολο Ἐσόδων	51.971.28

ΕΞΟΔΑ	Δολ.
Ἔσοδα μνημοσύνου	684.76
Ρ.Ο ΒΟΧ	56
Ἔσοδα πανηγύρεως	2.698.94
Νομικά ἔσοδα	225
Τσιμεντόστρωσις ὑποστέγου	6.270
Διάφορα ἔσοδα	118.20
Ἔσοδα ἀγορᾶς πάρκου	60.598.52
Φόρος ἀκινήτου	382.74
Διάφορα ἔσοδα πάρκου	1.647.33

Σύνολο Ἐξόδων	72.681.49
Σύνολο Ἐσόδων	51.971.2

Ὁφειλόμενο ποσὸν

20.710.21

=====

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Πὼς σὲ θυμᾶμαι ὁμορφο χωριό μου ἀγαπημένο
ποὺ στὴ ραχοῦλα ἀκουμπᾶς ἀπ' τὸ βοριά κρυμμένο
Ἀνοιγῶ κλειῶ τὰ μάτια μου, ἐσένα βλέπω μόνο
κι ν'αγαλλιᾶζω ἀπὸ χαρὰ καὶ κλέω ἀπὸ πόνο.

Τὰ προτοβρόχια σὰν ἐρθοῦν καὶ ὁ χειμώνας φτάει
καὶ τὰ θουνά σου ἡ σινεφιὰ πολὺ βαρεὶὰ σκείαση,
δέρνει ὁ νοτιάς τὰ ἔλατα καὶ τὰ δεντρά σφυρίζουν
κι ἀντιβοοῦν οἱ ρεματιές ἀπ' τὰ νερά, ποῦ ἀφρίζουν.

Τὴν ἄνοιξι, πὼς λαχταρῶ τοὺς λόγγους τὰ ρουμάνια
καὶ τὰ λαμπρά τ' ἀστέρια σου, ποὺ φέγγουν ἐπὶ οὐράνια,
τὸ λάλημα τοῦ κότευφα, τὸ ζηλεμένο ἀηδόνι
καὶ τὰ κρυστάλλινα νερά, ποὺ ὁ ἥλιος τ' ἀσημῶνει.

Νεχώρι μ' δὲν ξεχνῶ ποτέ, τοὺς κήπους σου τ' ἀμπέλια
τὸν ποταμό σου Φεῖδαρη, ποὺ ψάρευα τὰ χέλια,
τοὺς βράχους, τίς ραχοῦλες σου καὶ τὰ ψηλὰ Ἀλώνια
θὰ τὰ θυμᾶμαι ὅλα σου, ὅσα μοῦ μένουν χρόνια.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΤΟΥΖΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Νυχτοπερπατήματα)

1

Κεῖνο τ' Ἀστέρι τὸ λαμπρὸ ποὺ πάει κοντὰ στὴν Πούλια,
αὐτὸ μοῦ φέγγει κι ἔρχομαι, Δέσπω μ', στὸν ὁδορὸ σου.
Χτυπῶ τὴν πόρτα τρεῖς βολές, τὸ παραθύρι πέντε,
οκύθω φιλιῶ τὴν κλειδωνιά καὶ προσκυνῶ τὸ σύρτη.
(βραστό) Γύρισμα: Ἀνθὲ καὶ Κρίνε μου,
ἔβγα καὶ κρίνε μου.

3

Κίνησα νά' ρθῶ τὸ βράδυ
—Ρίνα, Κατερίνα μου—
μ' ἔπασσε ψηλὴ βροχὴ
—Κατερίνα μου, μικρὴ—

2

—Φέγγε μου, Φεγγαράκι μου,
νὰ πάω στὴν ἀγάπη μου.

Φέγγε ψηλὰ καὶ χαμηλὰ
γιατ' εἶναι λάσπες καὶ νερά.

Φέγγε καὶ χαμηλότερα
νὰ φτάσω γληγορότερα.

—Ἐγὼ θὰ φέγγω ὡς τὸ πρωί,
ποὺς ἔχει ἀγάπη ἄς περπατεῖ.

(τοάμικο)

(Καταγραφὴ Δ. Φ.)

(Για λόγους ενότητας του θέματος αυτού το άναδημοσιεύουμε όλόκληρο).

Δεκατρείς Νεχωρίτες παπάδες. Τά όνόματά τους διασώζονται ως έπιμαρτηρούνται από «παλιά χαρτιά», ένθυμήσεις και άφιερώματα ή έχουν άποτυπωθεί ως τοπωνυμία.

Τ'Ας τους θυμηθούμε:

1. Παπαμίχης:

Τήν ύπαρξή του εικάζω από τ' όνομα Θανάσης Παπαμιχαλόπουλος σέ πρακτικό του 1829 ή Θανάσης Παπαμιχαλόπουλος σέ πωλητήριο του 1834 και από μία μαρτυρική κατάθεση του 1841 «Έξέτασις του ιερέως Παπακώστα Παπαμίχου». Ό Παπαμίχης, λοιπόν, είναι ό πατέρας του Παπακώστα και του Θανάση. (Μίχο άκουγα νά παρονομάζει ή δάβα μου τό Μήτσο Παπακώστα).

Νά έχει, άραγε, καμιά σχέση ό Παπαμίχης (άκριδέστερα: ή Παπαμίχαινα) μέ τό φόνο του τούρκου στο Παλιονέχωρο (άν άληθεύει ό θρύλος); Πιθανότατα.

2. Παπαδέσιος: (άγνωστος τό έπώνυμό του).

Ό πρώτος γνωστός μας παπάς. Προσέξτε τή φράση: «άναγνωσθέντος μεγαλοφώνως παρά του γεροντοτέρου τής συναθροίσεως ταύτης παπα - Άλέξιου του περί έκλογής των έκλογέων όρκους» στο πρακτικό ψηφοφορίας του 1829.

Έγγονός του Παπαλέξη ό Πανταείας (είχε τό συνήθειο νά εύχεται κι όλο νά εύχεται: «πάντα ύγεία, πάντα ύγεία» και του κόλλησαν τό παρακώμι ό Πανταγείας) διαέγγονοί του ό δάσκαλος Άλέξιος Β. Παπαλεξίου (γενν. 1871) και οι άλλοι Παπαλεξαίοι (έξι άδελφοί), τρισέγγονός του ό Άντώνιος Α. Παπαλέξης, λυκειάρχης στο Θέρμο.

3. Παπανικόλαος: (Θώδος τό έπώνυμό του, τής ίδιας οικογενείας και ό Κατώνης).

Άναφέρεται στο πρακτικό ψηφοφορίας του 1829 «ό ιεουργών ταύτης τής ημέρας ιερεύς Νικόλαος».

Έγγονοί του οι Δημήτριος Ίωαν. Παπανικολάου (γενν. 1851), άνθυπολοχαγός (αΚπετάνας) και Νικόλαος Ίωαν. Παπανικολάου (γενν. 1854), ένωματάρχης (Κουφός), δισέγγονοί του οι Ίωάννης Δ. Παπανικολάου, δάσκαλος (Τζών) και Νικόλαος Δ. Παπανικολάου, Δημήτριος Ν. Παπανικολάου, άσφαλιστές.

Τοπωνυμία: «Στου Παπανικόλα τό χωράφι» (Γλίνας), «Στου Παπανικόλα τό καλύδι» (Άγκορτσιές)·

4. Παπακώστας Παπαμίχου.

Τ' όνομά του μαρτυρείται ως «ιερεύς Κωνσταντής» σέ αίτηση του 1839. Άπό μία μαρτυρική κατάθεσή του στα 1841 έχουμε άκριδέστερα στοιχεία: «Έξέτασις του ιερέως Παπακώστα Παπαμίχου. Έρ. Πώς όνομάζεσαι; Άπ. Παπακώστας. Έρ. Πόσων χρόνων είσαι; Άπ. Έξήντα πέντε. Έρ. Τι έπάγγελμα έχεις; Άπ. Ίερεύς. Έρ. Πού γεννήθης και πού κατοικείς; Άπ. Είς τό Νεχωρί ένγεννήθκα και εκεί κατοικώ. Έρ. Ποίαν θρησκείαν λατρεύεις; Άπ. Τήν Όρθόδοξον, ατής και Ίερεύς».

Άπόγονοι του Παπακώστα οι Παπακωσταίοι του Νεχωριού και του Άϊ Δημήτρη. Άπό τά πέντε άδέρφια —έγγονια του Παπακώστα— ό Κώστας, ό Μαστροκώστας, κατοίκησε στον Άϊ - Δημήτρη, οι Γιώργης, Μήτρος, Θωμάς και Παναγής (πέθανε μικρός) στο Νεχωρί.

Τοπωνυμία: «Στου Παπακώστα τή λογγά», «Στου Μαστροκώστα τή λάκκα».

5. Παΐσιος: ιερομόναχος (άπό τους Βλαχαίους).

Δέν έφημέρευσε στην «Παναγιά».

Αυτός έμόναζε στο μοναστήρι Προφήτη Ήλιου τής Άράχοδας. Όταν καταργήθηκε (1833) τό μοναστήρι, ήρθε και άσκήτευσε δίπλα στού Ντάφυλλου, στο Καλοϊραϊκά, πού λέμε.

Άφιερώματα του Παΐσιου στην «Παναγιά» είναι: τό κουτί μέ τά λείψανα 12 άγίων, ό έπίχρυσος σταυρός του άγιασμού. †ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΚΥΡΙΕ ΤΟΥΔΟΥΛΟΥ ΣΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ 1817 και ή δίβλος έναύσιος, έν Λιψία τής Σαξονίας 1761 (Και στόν «Άϊ - Νικόλα» τής Άράχοδας σώζεται άργυρο ποτήρι: ΕΠΙ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ). Όλα αυτά άνήκαν στο μοναστήρι «τ' Άϊ - Λιά τής Άράχοδας».

6. Παπαθανάσης: (δίχως άπογόνους σήμερα).

Φαίνεται πώς ήταν από τό Παπαλεξείο σόϊ, ίσως άδελφός του Παπαλέξη. Τό σπίτι του εκεί πού σήμερα τό Μουσιατηραϊκό.

Τ' όνομά του μαρτυρείται σέ πωλητήριο του 1833. Και στο τοπωνύμιο: ! Στου Παπαθανάση τή στρουγγα» (Σπηλιά).

Ό Παπαθανάσης, γεροντάκι άνήμπορο, έπεσε στη φωτιά και κάηκε. «Μουτσούνι του Παπαθανάση» έλεγαν οι παλιότεροι κάθε διαβολόπαιδο, γιατί είχε, λένε ό Παπαθανάσης ένα παιδι πολύ άτακτο και σκανδαλιάρικο. (Τό όνομα Άναγνώστης Παπαθανασίου βρήκα σέ μιάν άναφορά του 1844. Νά ναι λέτε τό (μουτσούνι);).

7. Παπαχρίστος: (Τσίτσας τό έπώνυμό του).

Γενάρης ιερατικής οικογένειας. Γιός του ό Παπαγεώργης, έγγονός του ό Παπαθύμιος, διαέγγονοί του ό Παπανικόλας και ό Παπαχρίστος (Μέρμηγκας).

Έφημέρευσε σαράντα χρόνια. Σέ μιάν ένθύμηση του Παπαγεώργη (σέ χειρόγραφο Νομοκανόνιο, 1723, πού κατέχει ό Παπαχρίστος Μέρμηγκας) διαβάζουμε: «Πάτερας μου ιερεύς Χρίστος, χειροτονηθείς ιερεύς τώ 1817 είς τās 10 Όκτωβριον παρά του Λιδωρικού Άρχιερέως Ίωαννίκιου, άπεβίωσε 1857».

Φαίνεται πώς άπουσίασε κάμποσα χρόνια από τό Νεχωρί. Τ' όνομά του δέν άναφέρεται ούτε στο πρακτικό του 1829, ούτε στο πωλητήριο του 1833, άναφέρεται όμως στην αίτηση του 1839. Λένε πώς είχε μετοικήσει στού Λιδωρικιού τά μέρη (Σουρούσι = —έκει γεννήθηκε ό Παπαγεώργης— (Θυμηθείτε και τό στοματικό λόγο: «Ό παπάς φεύγει»).

Έπί Παπαχρίστου (και Παπαγιάννη) έγινε ή άνακαίνιση τής «Παναγιάς» (λίθινο ύπέρθυρο, κολόνες και τόξα, τέμπλο, εικονογράφηση).

8. Παπαγιάννης:

Πιθανότατα νά ήταν γιός του Παπαλέξη. Τό παπαγιανναϊκό σπίτι στην πλατέα (όπου σήμερα τό οικόπεδο Φούρλα).

Τ' όνομά του άναφέρεται σέ πωλητήριο του 1833 και σέ αίτηση του 1839.

Πρέπει νά έφημέρευσε πολλά χρόνια (ίσως ως τό 1880).

Έγγονός του ό Νικόλαος Κ. Παπαϊωάννου (γενν. 1868), δάσκαλος, ό έπιλεγόμενος Μπυγονάκης, ξαϊκουστός για τήν έπιμελημένη, τήν άψογη έμφάνισή του («στεκόταν στ' άγκάθι», πού λέει ό λόγος).

Έγκαταστάθηκε στο Καρπενήση, παιδιά του οι Κώστας και Σεραφεϊμ. Γρηγόρης και Βιδή.

9. Παπαγεώργης Παπαχρίστου: Γεννήθηκε τόν καιρό του Μεγάλου Σηκωμού.

Ήξερε κάτι γραμματάκια και έκανε τόν πρακτικό γιατρό (τό χειρόγραφο γιατροσόφι του κατείχε ό Νάσιος Λός). Ή παπαδιά του ήταν Ταμπουρούλα. Ό Ταμπούρης, τοπικός παράγων, τόν έκαμε στην κόρη του γαμπρό κι απέ και παπά στο χωριό. (Τού Ταμπούρη γαμπρός, από έγγονή, ήταν κι ό Παπαλέξης Κοτίνης).

Έφημέρευσε κάπου πενήντα χρόνια. Ό ίδιος σημειώνει (σέ χειρόγραφο Νομοκανόνιο: 1723, πού κατέχει ό Παπαχρίστος Μέρμηγκας): «Εγώ έχειροτονήθην τό 1859, Δεκεμβρίου 14, παρά του Έπισκόπου Άνθίμου Ναυπακτίας και Εύρυτανίας» και (στο δίβλίο «Συνέκδημος Ίερατικός», έν Παρισίους 1831): «Έχειροτονήθην παρά του Ναυπακτίας και Εύρυτανίας Άνθιμου τήν 14 10μβριου 1859, Παπαγεώργης Παπαχρίστου, έκ Νεχωρίου».

Στην «Παναγιά» σώζονται ένας λυόμενος έπάργυρος σταυρός: ΓΕΩΡΓΙΟΥ † ΙΕΡΕΩΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ 1892 †, μία άγιαστούρα έπάργυρη: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΥ κ' ένα μπακρατσάκι (Μπακράτσου είχαν δγάλει και τήν κόρη του Παπαγεώργη). Είναι αυτά πού χρόνια τώρα μεταχειρίζονται οι παπάδες στους άγιασμούς.

Έπί Παπαγεώργη (και Παπαλέξη Κοτίνη) χτίστηκαν ό Άι - Νικόλας (1892) ή Άγία - Παρασκευή (1896) τό Καμπαναριό (1896) και ό Άι - Γιάννης (1905).

Παραθέτω μιάν αυτόγραφη σύντομη όμιλία του Παπαγεώργη (μού τήν έδωσε και τήν άντέγραψα τό 1966 ό Παπαχρίστος Μέρμηγκας) για τόν Άι - Γιάννη:

«Εν Χριστῷ εύλογημένοι χριστιανοί

Παρά Θεοῦ τεταγμένον νά γίνωνται θεοί και ιεροί ναοί είς δόξαν και τιμήν τής θείας λατρείας, αλλά ουχί μόνον κτήρια αλλά και έσωτερικήν διακόσμησην και στολισμόν, διότι τελείται ή θυσία του Θεοῦ. Καθήκαν παντός άληθινού χριστιανου πάσης χριστιανικής κοινότητος νά προσφέρη, νά συντελέση και συνδράμη έκαστος, δι τή δύναται και προαιρείται λόγω τε και έργω είς άνέγερσιν οικοδομής ή στολισμού ιεροῦ Ναοῦ. Ό Θεός άξίως άνταμείψιη έν ούρανῷ και επί γής, είς τήν παρούσαν ζωήν και είς τήν μέλλουσαν, ως υμείς ζηλῶ θεία προνοία άξιωθέντες άνεγείραμεν Ναόν - έκκλησίαν είς τιμήν και δόξαν του όνόματος τής όποτομής τιμίας κεφαλής του τιμίου ένδόξου προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστοῦ Ίωάννου, είς τους πρόποδας του χωρίου μας, ό όποιος πρὸς ήμās βοηθός και φύλαξ πάσας τās ημέρας τής ζωής μας, πάσης δεινής περιστάσεως και δοτῆρ πάσης αγαθής αϊτήσεως.

Όθεν και του λοιπού καλήν προαίρεσιν νά προσπαθήσωμεν δι' όσα απαιτούνται τής έντελούς έσωτερικής καταστάσεως καλωπισμού και διακοσμήσεως και στολισμού ως άπαραίτητους.

Ό Θεός του οίκου σου πρέπει εύπρέπεια και οι συνδρομηταί έξουσι δόξαν, τιμήν και έπαινον αϊώνιον παρά Κυρίου Παντοκράτορος και του Άγίου, σὺν τῇ έμῇ εύχῇ και εύλογίᾳ πᾶσιν υμίν».

Λένε πὼς συναισθάνθηκε τό θάνατό του. Λειτουργήσε μιᾶ Κυριακή κι είπε: «Χωριανοί, σᾶς βάφτισα, σᾶς μύρωσα, σᾶς στεφάνωσα. Σχωράτε με και ό Θεός νά σᾶς σωρῇσει». Σέ λίγες μέρες πέθανε.

Υπό του κ. Δημητρίου Β. Φούρλα

Παιδιά του ό Χρίστος Παπαγεωργίου (Καραμούστος), μοίραρχος, και ό Παπαθύμιος.

10. Παπαθύμιος Παπαγεωργίου: Έφημέρευσε ένα κάνε δυό χρόνια. Πάει από κόψιμο (δυσεντερία), νέος, νεώτατος, αφήνοντας τρία παιδιά για τά όποία ό Παπαγεώργης έχει σημειώσει (στο δίβλίο «Έπιτομή Λειτουργικής», έν Άθήναις 1875):

Είς ένθύμησην τής γεννήσεως των παιδων του Εύθύμη. Γεώργιος ένγεννήθη τῷ 1877 Νοεμβρίου 18 ήμέρα Παρασκευή. Ό Χρίστος ένγεννήθη τῷ 1879 Μαρτίου 7 ήμέρα Τετράδη. Γέννησις του Νικόλα 1882 ήμέρα Τετράδη».

Ή παπαθύμιαινα ήταν Σκεπαρνούλα. Πέθανε υπερέλικη γερόντισσα, χαροκαημένη (έχασε νέους τόν παπά της και τά τρία παιδιά της). Τό τοπωνύμιο «Στῆς παπαδιάς τό Κρί» θυμίζει τ' όνομά της.

11. Παπαλέξης Κοτίνης: (στο Μητρώο είναι γραμμένος: Άλέξιος Κ. Άλπογιάννης, έτος γενν. 1854).

Γράφει ό ίδιος (στο δίβλίο «Ν. Θεοτόκη Κυριακοδρόμιον», έν Άθήναις 1875): «Νεχωρίον τῇ 8 9 μβρίου 1884 έλαβον τό χάρισμα τής ιερωσύνης, Άλέξιος Κοτίνης οικονομός ιερεύς και πνευματικός».

Στην «Παναγιά» υπάρχει έπαργυρωμένο άρτοφόρι: ΔΑΠΑΝΗ ΑΛΕΞΙΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ 1893 ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ.

Άντιγράφω (άπό τό δίβλίο «Ή Νέα Διαθήκη», 1831) κ' ένα ιδιόγραφό του σχέδιο όμολογίας:

Νεοχωρίον τῇ 15 Άπριλίου 1874

Όφείλω ό ύποφαινόμενος Χρίστος..... έξ Άμπλιανης του Δήμου Καλλιδρομητῶν τής Έπαρχίας Εύρυτανίας είς τόν Άλέξιον Κ. Κοτίνην, κάτοικον Νεχωρίου του Δήμου Κλεπαΐδος, δραχμάς ένενήκοντα έξ αριθ. 96, τās όποιās ύπόσχομαι νά τās διαβίσω μετά παρέλευσιν τριῶν μηνῶν έντόκως παρελθούσης τής προθεσμίας ταύτης 20% κατ' έτος μέχρι έξοφλήσεως. Οι μάρτυρες Ό χρεώστης

Έφημέρευσε μέχρι τό 1930. Συνέφημέρευσε μέ τόν Παπαγεώργη, μέ τόν Παπαθύμιο, μέ τόν Παπανικόλα. Όστερα έμεινε ό μόνος παπάς. Τόν διαθέχτηκε ό Παπαχρίστος Μέρμηγ-

κας.

Ήταν γραμματισμένος (άπόφοιτος έλληνικού) και χρημάτισε για λίγο και δάσκαλος στο Νεχωρί. Βαθύτατα εύσεβης και προοδευτικός (παρακίναγε τους γονιους νά μαθαίνουν τά παιδια γράμματα και τέχνες, τους άπέτρεπε από τής «ντροπής» τό έπάγγελμα). Παρά τīs κάποιες προστριβές κι άντιδικίες του μέ τους δύστροπους ένορίτες (αίτια τό «παπαδικό»), ένέπνεε σεβασμό.

Τοπωνυμία: «Στου παπά τ' άμπέλι» (Πορέσινα), «Στου παπά τῇ δρύση» (Παλιόρογγα).

Πέθανε στη Ναύπακτο τό 1932 και είναι θαμμένος στον Άι - Στέφανο.

12. Παπανικόλας Παπευθυμίου: Γιός του Παπαθύμιου. Διαβάζουμε (σ' ένα «Τυπικόν» έν Κων/ει 1851): «Ν. Παπαεθυμίου χειροτονηθείς πρεσβύτερος τῇ 17 Μαΐου 1909».

Έφημέρευσε δυό τρία χρόνια και πέθανε.

Γιός του ό Χρίστος Παπαεθυμίου - Παπανικολάου, δάσκαλος.

13. Παπαχρίστος Μέρμηγκας: Άρχιμανδρίτης.

Άπόφοιτος του ιεροδιδασκαλείου Κορίνθου, κάτοχος Βυζαντινής Μουσικής.

Έφημέρευσε στο Νεχωρί από τό 1930 ως τό 1958.

Τīs ένθυμήσεις του Παπαγεώργη, του Παπαλέξη και του Παπανικόλα ξεσήκωσα τό καλοκαίρι του 1965, ξεφυλλίζοντας τής Έκκλησίας παλιά δίβλια. Τά δίβλια αυτά, πιστεύω νά σώζονται άκόμα —άν δέν έγιναν προσανάμματα ή χωνιά για στάρι.

Δημήτριος Β. Φούρλας

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ:

Πρὸς εύαίσθητους άναγνώστες

1) Τά δημοσιεύμενα στο «ΝΕΧΩΡΙΤΗ» ιστορικολογγραφικά σημειώματά μου δέν είναι ξένα πρὸς τους σκοπούς του καταστατικού του Σὺλ λόγου μας.

2) Οι, έγγύτεροι ή άπώτεροι, πρόγονοί μας ήταν εκείνοι πού ήταν δηλ. τύποι του τόπου τους κι' άνθρωποι του καιρού τους. Πὼς νά τους κάνουμε τής άρεσιάς μας και τής περπατησιάς μας;

3) Ό «ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ» γράφεται από Νεχωρίτες, λέει (Πρέπει νά λέει) για Νεχωρίτες και άπειυθύνεται σέ Νεχωρίτες (και σέ όσους αίσθάνονται ως Νεχωρίτες). Άλλιῶς τί «Νεχωρίτης» θά ήταν;

Δ'Φ.

Έκδρομή - προσκύνημα στους Δελφούς

● Συνέχεια από τήν 1η σελίδα.

συγκίνηση και τήν ίδια μαγεία θά νοιώσουμε και κατά συνέπεια δέν ισχύει ιιά τους Δελφούς τό ότι ξαναπήγαμε.

Ή ώρα πέρασε και στη 1 φύγαμε, για ναρθούμε στον τοποθεσία «Ζεμενό», όπου μερικά κεντράκια, κρύα νερά και πλαγιές γοητευτικές, μέ μέτωπο πρὸς τή μιᾶ πλευρά του χιονισμένου Παρνασσού.

Έκει στρατοπεδεύσαμε όλοι οι έκδρομείς, καθίσαμε κατά παρέες σταυροπόδι και φάγαμε και ήπιαμε ότι είχαμε στα σακούλια μας...

Μετά τό γιομάτισμα άλλοι χόρεψαν, άλλοι μάζεψαν χόρτα και οι νεώτεροι έπαιξαν μάλα «Όλοι όμως άναπνεύσαμε τό όδυγόνο του Παρνασσού και τό μυρωμένο αεράκι τής έποχής».

Ό καιρός δέν μάς τὰ χάλασε κι έτσι περάσαμε καλά.

Δυστυχώς ό χρόνος τρέχει και τό

άπογευματάκι ξεκινήσαμε για τήν έπιστροφή, κουβαλώντας μαζί μας έντυπώσεις από τή φύση και τό γοητευτικό τοπίο των Δελφών. Στο πηγαιμό και έρχομό μέσα στα πολλάμν κουβεντιάσαμε, άστειυτήκαμε και τραγουδήσαμε.

Στη διαδρομή απολαύσαμε τήν άνοιξιάντικη φύση, πού ήταν δεξιά και άριστερά παπαρούνες και μαργαρίτες οι όποιες είχαν άνοίξει τά πέταλά τους και είχαν κεντήσει τήν πράσινη αυτή περιοχή.

Άλλη καλή εικόνα τής διαδρομής ήταν τά κοπάδια από γίδια και πρόβατα. Δέν περάσαμε άσχημα σ αυτή τήν έκδρομή, οι μικροατέλειές της και μικροπαραλήψεις της (πράμα που συμβαίνει και στις πιό οργανωμένες από ειδικώτερους φορείς) δέν σημαίνει άποτυχία. Άρκεί πού ξανασιμίσαμε τόσο πολλοί Νεχωρίτες έκδρομείς - προσκυνητές «στον όμφαλό τής γής» στους Δελφούς, τό Κέντρο του πνευματικού κόσμου.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Υπό του κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΑΝΤΗ

Στις 11 Μαΐου γιορτάστηκε σε όλο τον κόσμο η ετήσια γιορτή της μάνας. Η μάνα που σε πόλι και χωριό, χθές, σήμερα και αύριο και πάντα, θα είναι η μάνα ή δική μας των παιδιών μας, η μάνα που στα χέρια της ζυμώνεται η άπαλη ψυχή κάθε παιδιού, άτσαλώνεται ο χαρακτήρας του, και από τη μάνα παίρνει φως για να βαδίσει μέσα στη ζωή ίσια μέσα από τις συμπληγάδες πέτρες.

Όσοι νομοθέτες θέλουν τον άνδρα να μοιραστεί τα βάρη της ανατροφής του παιδιού, δεν θα κατορθώσουν τίποτα να κάνουν, τίποτα να προσφέρουν στο παιδί όσο θα προσφέρει το μητρικό στήθος, και η μητρική στοργή στο παιδί. Γιατί ο άνδρας από τη φύση του δεν είναι για το σκοπό αυτό, προωρισμένος δηλαδή να μεγαλώσει το παιδί, όπως θα το μεγαλώσει η μάνα, γιατί το παιδί είναι ένα κομμάτι από τον έαυτον της μάνας, είναι καρπός των ιδιών της σπλάχνων της.

Και ξεχνά τους πόνους και τους κινδύνους που πέρασε, σαν αντικρύσει δίπλα της τον καρπό των σπλάχνων της και νοιώθει ευτυχία όταν το παίρνει αγκαλιά για να του δώσει λευκή τροφή στα χείλη του βρέφους.

Μέσα στον κόρφο της μάνας παύει για πρώτη φορά ο άνθρωπος εϊδηση ότι μόνον εκεί θα βρεί σιγουριά. Μέσα στον κόρφο της μάνας θα νοιώσει ο άνθρωπος το πιο ζεστό άθωο χάδι, μικρός, αλλά και μεγάλος ακόμη.

Μέσα στο κόρφο της μάνας θα κοιμηθεί ήσυχα νοιώθοντας σιγουριά το βρέφος, το νήπιο, αλλά και το παιδί και ο έφηβος και ο μεγάλος.

Πόσες μανάδες μέχρι τώρα δεν έσωσαν με την αγκαλιά τους και το σώμα τους τα παιδιά τους, προσφέροντας θυσιά το δικό τους σώμα για να γλυτώσουν το σπλάχνο τους.

Ποιός άνδρας έχει την δύναμη και την υπομονή να ξενυχτήσει ώρες και μέρες στο προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού του. Ένω η μάνα όση κούραση και να έχει άντέχει. Όχι γιατί ο πατέρας δεν αγαπάει το παιδί, όχι γιατί δεν μπορεί, μα δεν είναι από τη φύση ικανός γιαυτό. Ένω η μάνα, όση κούραση και να έχει, την έχει προικίσει έτσι ο Θεός (ή φύση λένε οι σημερινοί φιλόσοφοι) που να αντέχει σε οποιαδήποτε κούραση, που πρέπει να υποστεί για το σπλάχνο της.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι εκείνο που χρειάζεται σήμερα η ανθρωπότητα για να αναστήση το ήθικο κατάντημά της είναι σωστές μάνες.

Σωστές μάνες που να μπορέσουν να σώσουν τον κλονισμένο θεσμό της οικογένειας. Γιατί όταν ο θεσμός της οικογένειας κλονιστεί τότε η Κοινωνία, το έθνος χάνεται.

Το ξέκωμα της μάνας από το σπίτι, από το παιδί, έκανε σήμερα τα περισσότερα παιδιά να μην έχουν ιδανικά. Και έτσι τώρα μάνα και πατέρας μακριά από το σπίτι, μακριά από το παιδί τι προσφέρουν στο παιδί; Όσο και να θέλουν οι νομοθέτες και τον πατέρα στο σπίτι να μεγαλώνει και να διαπαιδαγωγεί το παιδί, δεν θα κατορθώσει ο πατέρας να φθάσει τη μάνα. Γιατί η μάνα από τη φύση όπως λέμε έχει την ικανότητα να δείξει στο παιδί το σωστό δρόμο της ζωής.

Η μάνα θα του πει πώς να αγαπάει με το τρυφερό χάδι της, τους πάντες και τα πάντα. Η μάνα θα του πει να πιστεύει. Η μάνα θα του διδάξει τι πρώτες ήθικες αξίες της

ζωής, την αξία της θρησκείας, την αξία της οικογένειας, την αξία της Πατρίδας.

Η μάνα θα μάθει στο παιδί να συγχωρεί τους έχθρους του, γιατί και η ίδια δίνει με το παράδειγμά της στο παιδί, όταν το συγχωρεί για οποιαδήποτε άταξία μικρή ή μεγάλη, την αξία του να συγχωρεί τους έχθρους.

Για το πόσο αξία έχει η μάνα δεν χρειάζεται να φιλοσοφήσουμε, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά σήμερα μέσα στην Κοινωνία, μια Κοινωνία που μαστίζεται από ήθικο ξεπεσμό, μια Κοινωνία που όλες οι αξίες χάνθηκαν, και χάθηκαν από τότε που η μάνα ξέκοψε από το σπίτι, από τότε που οι Πολιτείες και οι φιλόσοφοι θέλουν την μάνα ίσια με τον άνδρα στα δικαιώματα, και στις υποχρεώσεις. Δεν λέω ότι δε συμφωνούμε ότι η γυναίκα δεν πρέπει να έχει ίσια δικαιώματα με τους άνδρες, αλλά την υποχρέωση να μεγαλώσει το παιδί δεν μπορεί να τη μοιραστεί άλλος από τη μάνα, τουλάχιστον μέχρις ενός ορισμένης ηλικίας του παιδιού.

Κανένας νόμος δεν έχει τη δύναμη να βρεί αντικαταστάτη για το μεγάλο του παιδιού, πάρα μόνον η μάνα.

Γιατί η μάνα έχει τεράστιες ικανότητες, σωματικής και ψυχικής αντοχής, για να μεγαλώσει το παιδί.

Και αυτό αποδεικνύεται ότι, ενώ από τη μια μεριά ψηφίζουν νόμους για την ισότητα της γυναίκας, από την άλλη μεριά ψηφίζουν νόμους που δίνουν στη μάνα περισσότερες διευκολύνσεις για να μεγαλώσει το παιδί και να βρίσκεται κοντά του. Γιατί η γυναικεία ψυχή στο θέμα του μεγάλωματος του παιδιού είναι ανυπέροχη.

Κτυπά δυνατά η γυναικεία ψυχή της μάνας όταν αγκαλιάζει το λατρευτό της δημιούργημα, γιατί η ευτυχία του παιδιού της, είναι και δική της ευτυχία. Η ζωή της μάνας είναι μια άσταμάτητη θυσιά. Όπου και να βρίσκεται, στο γραφείο, στο εργοστάσιο, στο κτήμα δεν σκέπτεται πάρα μόνο το παιδί της που δεν το έχει κοντά της. Δεν νομίζω ότι ο άνδρας σκέπτεται έτσι όπως η μάνα. Όχι γιατί δεν αγαπάει, αλλά τονίσαμε είναι από τη φύση πλασμένος έτσι. Η ζωή της μάνας είναι ένας αγώνας συνεχής για τη διαπαιδαγωγή της ψυχής του παιδιού. Και

ότι να συμβεί στη ζωή του παιδιού της έχει την ψυχική αντοχή να σταθεί όρθια, όπως όρθια στάθηκε και η Παναγία κάτω από το Σταυρό στο Γολγοθά, κοντά στο γιό της, και Κύριο μας Ιησού Χριστό, όταν τον είδε να γέρνει το κεφάλι και να παραδίδει το πνεύμα.

Ποιός άνδρας όμως έχει το ψυχικό σθένος να σταθεί σε ένα τέτοιο κτύπημα, λίγοι, πολλοί λίγοι άνδρες.

Πόσοι άνδρες σε τέτοια κτυπήματα για να ξεχάσουν δεν τόριξαν στο κρασί, στα ξενύχτια, και δεν κατανήσαν τη ζωή τους ψυχικό ράκος.

Η μάνα χωρίς να ξεχνά τα κτυπήματα αυτά, αντέχει περισσότερο από τον άνδρα πατέρα. Γι' αυτό όποιος δεν γνώρισε μάνα δεν ήσυχάζει στη ζωή. Αποζητάει «Να είχα κι εγώ μάννα».

Πόσα παιδιά που δεν γνώρισαν μάνα, από τότε που θα καταλάβουν τη ζωή μέχρι την τελευταία τους πνοή θα αποζητούν μάνα.

Ποιός άνδρας όταν δέχεται θανατηφόρο κτύπημα δεν αφήνει την κραυγή «Αχ μάνα μου».

Ποιός άνδρας στο κρεβάτι του πόνου δεν αποζητάει τη μάνα, το χέρι της, το χέρι της να του βρέξει τα χείλη.

Ποιός άνδρας προσεύχεται τόσο στη πρώτη μάνα του Κόσμου τη Παναγία, όσο η κάθε μάνα προσεύχεται για το ξεστρατισμένο γιό της, το σακάτικο παιδί της.

Ότι να γραφεί για τη μάνα θα είναι λίγο.

Και ο πόνος όταν χάνουμε τη μάνα δεν μετριέται, είναι μεγαλύτερος που νοιώθει ο άνθρωπος, γιατί φεύγει από τη ζωή ένα κομμάτι από τον έαυτον του, γιατί είμαστε ένα κομμάτι (το σπλάχνο) της μάνας μας.

Στη μάνα λοιπόν ατόφια την αγάπη. Στη μάνα που αγωνίστηκε, πόνεσε, ξενητύπησε για μας.

Στη μάνα τα εύχαριστώ, όχι με κούφια λόγια, αλλά μετήν υπακοή, την ευγένεια, τον σεβασμό, σ' ότι κείνη προστάζει. Δεν είναι πείσμα της, την επιταγή της αγαθοσύνης της, και της ευχής της ο λόγος, για το καλό μας και τη προκοπή μας. Και από τα δάθη της ψυχής μας, το πιο ευδιδαστό και άμαρanto λουλούδι, την ευγνωμοσύνη ως προσφέρουμε ειλικρινά. Της αξίζει, για ότι καλό μας έδωσε.

Το παρακάτω ποιήμα δείχνει απλά την αξία της μάνας:

Μάνα κράζει το παιδάκι, μάνα ο νιός και μάνα ο γέρος,
μάνα άκους σε κάθε μέρος, άχ τι όνομα γλυκό.

Μες στον κόσμο άλλο πλάσμα, δε θα βρείς να σε μαντεύει,
σαν τη μάνα που λατρεύει, σαν τη μάνα που πονεί.

Την υγεία της τη ζωή της, όλα η μάνα τ' άψηφίζει,
για το τέκνο π' αγαπάει, για το τέκνο που πονεί.

Όπου τρέχεις πάντα η μάνα, με το νοῦ σε συντροφεύει,
σε προσμένει σε γυρεύει μ' ανυπόμονη καρδιά.

Τις χαρές σου και τις λύπες με τη μάνα τις μοιράζεις,
ποητά την αγκαλιάζεις δεν της κρύβεις μυστικό.

Κι' αν εκληρὸς ἐξὸν φαρμάκια τὴν ποτίζεις τὴν καμμένη
πάντα ἡ μάνα σ' αγαπάει με τὰ ὀλόθερμα φιλιὰ.

Ξενιτεμένες Νεχωρίτες,

Όπου κι αν βρίσκεσαι, μην ξεχνάς το Χωριό μας.

Βοήθησέ το όσο μπορείς κι όταν μπορείς, για να το
βρείς καλύτερο σαν Ξαναπᾶς.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ (ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ) ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Υπό Ἀρχ. Χρίστου Μέρμηγκα

● Συνέχεια από το προηγούμενο Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Με τα λόγια του αυτά ο Χριστός παρουσιάζει την ψυχή ως μια ύποστασι που έχει ο άνθρωπος, όχι ωσάν την του σώματος φθαρτήν και θνητή αλλά ως άυλο και άθνατο, που πήρε θείες ιδιότητες και να την προσέξουμε να μη διαποτισθῇ από την ύλη και τὰς σαρκικάς ἐπιθυμίας του σώματος, ή ψυχή να διευθύνη κάθε ἐπιθυμία που μπορεί να δημιουργηται από το σώμα και όχι το φθαρτό σώμα να διευθύνη την ψυχή. Διότι ή ψυχή θα είναι εκείνη που θα ἐπιζήση μετά τον θάνατον και θα ἀναληφθῇ εἰς τὸν Οὐρανὸν γὰρ νὰ παραληφθῇ ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἐὰν ἐπίστευσε και ἠκολούθησε Αὐτόν, ἄλλως ἀπὸ τὸν διάβολον τὸν ὅποιον ἠκολούθησε εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν μετὰ τὴν ἀποστασίαν και τὴν σκληρότητα τῆς ἀμετανόησας τῆς. Ἡ ψυχή θα εἶναι εκείνη που κατὰ τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν και εἰς τὴν φωνὴν του, θα ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τὸ θνητὸν σῶμα τὸ ἀποσυντεθὲν εἰς τὰ στοιχεῖα τῆς γῆς ἀπὸ τὰ ὅποια και εἶχε συντελεσθῇ γὰρ νὰ ζῇ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Τοῦτο τὸ προλέγει ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ μετὰ τὰ θεῖα του ἐκείνα και προφητικὰ Του λόγια. «Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ Χεῖρ Κυρίου και ἐξήγαγέ με ἐν Πνεύματι Κυρίου και ἔθρακα με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου και τοῦτο ἦν μετὸν ὁστέων ἀνθρώπων και περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλῳθεν κύκλῳ και ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα και ξηρὰ ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου. Και εἶπε πρὸς ἐμὲ Ὡς ἀνθρώπου εἰ ζήσῃς τὰ ὁστέα ταῦτα; και εἶπα Κύριε Σὺ ἐπίστασαι ταῦτα, και εἶπε πρὸς με, ἰδοὺ ἐγὼ φέρω εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα και εἰσπλήθυναι εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα και ἔζησαν και ἐγένοντο εἰς συναγωγὴν πολλὰ μεγάλῃ σφόδρα (Ἰεζεκιήλ) κεΚφ. Α.Ζ.) Ἀλλὰ τὴν ἀνάστασι τῶν σωματῶν ἡμῶν τὴν θεθαίνοντι ἀπόλυτα ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἡ ὁποία προηγήθη, ἵνα ὅπως ἐδήλωσεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς Του, πορευθῇ και ἐτοιμάσῃ τόπον ὅχι μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ και δι' ὅλους

ἐκείνους που θὰ ποτεῦσιν διὰ μέσου αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, σὴν Βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἐν Οὐρανοῖς (Ἰωάν. ΙΔ. 2). Ὅλα αὐτὰ τὰ ὅσα παρουσιάζει ἡ κοσμογονία τοῦ Οὐρανοῦ και τῆς γῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μεγάλα και θαυμαστὰ καθὼς και ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἀποβλέπουν εἰς τὸν μεγάλον σκοπὸν νὰ προετοιμάσῃ τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀρχῆς τῆς δημιουργίας του διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ προηγουμένως περάσωμε ἀπὸ τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ποτεῦμε και παραδεχόμεθα μετὰ τὸ σῶμα τῆς Πίστεώς μας και πάλιν ἐρχόμενον τὸν Χριστὸν κρίναι ζῶντας και νεκροὺς». Και ἡ κρίσις εἶναι μέσα εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπιβάλλει ἡ δικαιοσύνη του, ἡ σταυρική θυσία τοῦ Υἱοῦ του και Χριστοῦ ἡμῶν, ὁποῖος ἀνέλαθεν ἐκουσίως νὰ θυσιασθῇ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ τὰς ἰδικὰς μας ἀμαρτίας. Εἶναι ὅλος ἀγάπη ὁ Θεὸς γὰρ τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ και τὸν Υἱόν του παρέδωκε νὰ σταυρωθῇ διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν, ἀλλὰ εἶναι και δικαίος πὺς ἡ δικαιοσύνη Του ζητεῖ νὰ ἄρῃ και ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἕνα σταυρὸν ὅχι θεθαίως ἐπὶ τὸν δαίμονα ὅπως ἐκεῖνος τοῦ Σωτήρος, ἀλλὰ ἕνα σταυρὸν ὁ ὁποῖος νὰ ἀναφέρεται σὲ μιὰ ὑπομονὴ που θὰ κάνωμε ὅταν μᾶς εὕρει μιὰ θλίψις, χωρίς νὰ γογγύζωμε κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καλῶς τὰ πάντα ἐποίησε και ἡμεῖς τὰ διαστρέψαμε. Σὲ ἕνα ἀγῶνα και σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ ἀπαλλάξωμε τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τῆς ἀμαρτωλῶς πάθος. Σὲ μιὰ θυσίᾳ τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστυῶμεν διὰ νὰ δώσωμε ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον μας, ἵνα ἀπάνω σὴν ἀγάπην αὐτὴ μᾶς κρίνει ὁ Χριστὸς ἐπεικῶς. Και ὅλα αὐτὰ τὰ ὅσα ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ δόσθημα τῆς ἐπιγενέσεως ζωῆς του ἐδίδασκε και παρουσίασε τὰ ἄφησε μετὰ τὴν ἀνάληψίν του εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ὡς μιὰ παρακαταθήκη μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν του τὴν ὁποίαν ἵδρυσε μετὰ τοὺς μαθητάς του.

● Συνέχεια στὸ ἐπόμενο

Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΜΑΣ

● Συνέχεια από την 1η σελίδα.

δρου ἐπακολούθησαν χειροκροτήματα και ἡ ὀρχήστρα τοῦ Κέντρου ἄρχισε μετὰ τὴν ποικίλῃ μουσικὴ νὰ συνοδεύει τὸ ὠραῖο φαγητὸ που σερβίρισε τὸ Κέντρο στοὺς συγχωριανούς μας και φίλους μας.

Ἀκολούθησαν τσουγκρίσματα ποτηριῶν και εὐχὲς μεταξύ τῶν συνδαιτυμόνων. Τὴν ὀρχήστρα ἐπλούτισε μετὰ ἐπιτραπέζια Ρουμελιώτικα τραγούδια ὁ γνωστότατος κλαριτζῆς Νίκος Ἀράχωδας, τὸν ὅποιον τὸ Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου κάλεσε εἰδικὰ γὰρ τὸ χορὸ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἔντονα τὸ συμβολικὸ σόυσιμο τῶν 30 κεριῶν τῆς τούρτας, τὴν ὁποίαν τὸ Δ.Σ. παρουσίασε μετὰ τὴν εὐκαιρίαν συμπληρώσεως 30 χρόνων ζωῆς και δράσεως τοῦ Συλλόγου γὰρ τὸ χωριὸ και τοὺς χωριανούς.

Στὴ συνέχεια τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου ξεκίνησε τὸ χορὸ μετὰ τσάμικα και τὰ καλαματιανὰ και κάλεσε ὅλους τοὺς χωριανούς και φίλους νὰ προσέλθουν στὸ χορὸ.

Ὁ Ἀράχωδας μετὰ τὸ κλαρίνο του σκόρπισε τοὺς δημοτικὸς ἤχους σ' ὅλο τὸ Κέντρο και δημιούργησε μιὰ

Νεχωρίτικη ἀτμόσφαιρα γλεντιοῦ, κεφιῶν και πανηγυριοῦ.

Πράγματι ὁ χορὸς μετὰ τσάμικα, Ἡπειρώτικα και καλαματιανὰ ἔγινε διπλὸς και τριπλὸς και βέβαια και μοντέρνοι χοροὶ ἀπὸ ὅλες τῆς ἡλικίας.

Ἐπίσης τραγουδοῦσαν ἀπὸ ἕνα τραγούδι μετὰ ἐπιτυχίας, οἱ συγχωριανοὶ μας κ. Κούλα Φούρλα και ὁ κ. Παντελῆς Παπαχρήστος, οἱ ὅποιοι καταχειροκροτήθηκαν.

Ἡ καλὴ λαχειοφόρος ἀγορὰ συμπλήρωσε τὴν ποικιλίαν τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς. Ἐκτακτὰ στὸ πρόγραμμά του Κέντρου ἐμφανίστηκε ἕνας γνωστὸς κωμικὸς ἡθοποιὸς τοῦ θεάτρου και τῆς τηλεόρασης, που μᾶς ἔκανε νὰ ξεκαρδιστοῦμε στὰ γέλια.

Ἡ χοροεσπερίδα εἶχε ἀναμφισβήτητα θαυμάσια ἐπιτυχία (πολὺς κόσμος, ἀγάπη, τάξη ὀρεξη, χαρὰ κ.λπ.), ὅπως κάθε χρόνο και κρίμα που στὶς 2 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα διακόπηκε (λόγω ἀπαγορεύσεως τῆς πολιτείας), ἐνὼ ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα τὸ κέφι και ἡ διασκεδάσις θὰ κράταγε μέχρι τὸ πρωτὶ.

Αὐτὸ τὸ καλὸ ἔχουν αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Συλλόγου, νὰ μᾶς μαζώνουν ὅλους μαζί κάπου, κάπου γιὰ νὰ μὴν ἀστοχάει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.